

XIV. Milosrdenství a pokoj

V dnešním evangeliu zazněla slova „*svůj pokoj vám zanechávám*“ (Jan 14, 27). Ježíš nám dává svůj pokoj, abychom neměli strach, protože on nás svou smrtí, svou obětí na kříži vysvobodil z každé poroby a otevřel nám cestu k věčné blaženosti ve věčném životě.

My jsme obdrželi Kristův pokoj prostřednictvím jeho milosrdenství, které nám získal na kříži. Aby však milosrdenství, jak jsme již řekli v minulých katechezích, mohlo být uskutečněno v našem konkrétním životě, je nezbytné, abychom Kristovu lásku přijali a umožnili tak „vzklíčit semínka“ božských ctností – víru, naději a lásku. Pouze tehdy, když bude naše víra živá, tj. jak píše apoštol Jakub ve svém listě: „*víra plná skutků*“, pouze tehdy se uskuteční milosrdenství a plodem této lásky bude Kristův pokoj. Boží pokoj tedy není výsledkem kompromisu mezi dobrem a zlem, nebo politického dojednání mezi různými názory, ale Kristův pokoj vychází z Kristovy lásky, která přemohla svět. Proto Pán říká svým učedníkům: „*Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí*“. Boží pokoj je tedy Boží dar. A jako každý dar s sebou nese i závazek. Tímto závazkem není nic menšího, než věrné přátelství s Ježíšem, které on nám ze své strany nechce nikdy odepřít. Je to on, Ježíš, kdo nám chce být stále nablízku, chce nám dávat svůj pokoj, abychom se nikdy necítili ztraceni, zatraceni, vzdálení, abychom si nemysleli, že o nás nikdo nemá zájem, že jsme ponecháni stranou, protože on ve svém pokoji se nám dává celý a říká nám, že je rád s námi. S Kristem můžeme zakoušet i bouři v loďce na moři – jako jeho učedníci – na moři hrozeb světa a zároveň dělat zkušenost s jeho mocí, která vládne i nad nezkrotnými živly (Mt 8, 24). Ježíšův pokoj je nezbytný pro naši modlitbu, pro naše setkání s ním a s druhým člověkem. V češtině slovo „pokoj“ znamená zároveň místnost, místo setkání. A jako je třeba místnost, pokoj udržovat v čistotě, pečovat o něj, utírat prach, tak je potřeba pečovat o Boží dar pokoje, kterým nás obdaroval Ježíš. Co je prachem v místnosti tvého pokoje, tj. tvého srdce? Ježíš řekl, že jeho následovníci ho budou uctívat v duchu a v pravdě. Nepořádek v pokoji (místnosti) má původce v jiném duchu, než v Božím a v nepravdě. Pečovat o pokoj – duchovní – znamená milovat svobodně, nepřivlastňovat si druhého, nýbrž ponechat každému svobodu. Papež František při sobotním setkání s teenagery řekl: „*Láska je totiž svobodná! Láska není pravdivá, není-li svobodná! A tuto svobodu nám dává Pán tím, že nás miluje. On je nám vždycky nablízku. Vždycky totiž existuje pokušení, znečistit cit instinktivním nárokem vzít si a „mít“, co se líbí. Také konzumní kultura posiluje*

tuto tendenci. Avšak každá věc, pokud se příliš tiskne, pokazí se a zničí, a potom přijde zklamání a vnitřní prázdnota.“ (Homilie papeže Františka 24. 4. 2016). Je to právě duch světa, duch sobeckého já, duch Božího nepřítele, který vnese nepořádek; jako by skříň, kde je uloženo oblečení, převrátil „vzhůru nohama“. Je to právě Boží nepřítel, která se neustále snaží, abychom věci méně důležité dali na první místo, a tak uvedli vše do nepořádku, a v důsledku toho do nepokoje. Např. když někdo dá na první místo sledování televize před spánkem, jídlem, bude velmi nervózní, rozhněvaný a bude strádat. Podobně člověk v duchovní rovině, když před Boha a modlitbu předradí třeba zábavu nebo zahálení, dopadne stejně. Ale nezapomeňme, že Kristův pokoj není plodem dokonalosti člověka – že si všechno uspořádá podle plánu, podle kterého pak vše uskuteční. Kristův pokoj vychází z jeho lásky. Sám Kristus je pokoj. Proto bez upřímného a pravého vztahu k Bohu, nemůže člověk nalézt pokoj, i kdyby byl dokonalý v lidské rovině. Takový člověk bude jako levita, který „kvůli zachování zákona“ nepomohl zbitému člověku na cestě z Jeruzaléma, protože by vnesl jakýsi nepokoj do vlastního vidění, smýšlení a cítění. Naproti tomu Kristus nám dává příklad Samaritána (Lk 10, 30nn), který nedbal na svoje starosti a povinnosti a pomohl zuboženému člověku, dovezl ho do hostince, zaplatil za něj atd. Ježíš výslovně řekl, že zrovna tak máme jednat i my. Onen Samaritán došel Kristova pokoje, protože ve svém milosrdenství se ve zbitém člověku setkal s Kristem, s tím, který je Pokoj. Kdo koná skutky milosrdenství, nalézá pokoj, protože pečuje o samotného Krista. Nezaměňujme Kristův pokoj se subjektivním cítěním pokoje. Pravý, skutečný Kristův pokoj, který vychází z činné lásky, tedy z milosrdenství, vždy vytváří společenství (*comunio*). Společenství pak je svátostí lásky, protože Ježíš řekl, že kde jsou dva nebo tři shromážděni v jeho jménu, on je uprostřed nich. Když Ježíš přichází za apoštoly do večeřadla, říká jim „pokoj vám“. Pokoj a společenství jsou jako matka a dcera. Bez Kristova pokoje nevytvoříme společenství, uprostřed něhož je Bůh. Svátost přítomnosti Krista je podmíněna opravdovostí naší bratrské lásky. Bratrská láska není trikem společenských konvencí, jako ani Kristův pokoj není kompromisem různých názorů. Modleme se, prosme, aby dar pokoje, který nám dal vzkříšený Kristus, byl uchováván, rostl, kvetl a přinesl plody svatého společenství už zde na zemi a jednou ve společenství svatých v nebi.

Katecheze o Božím milosrdenství jsou k nalezení na: <http://spolotcepia.signaly.cz/katecheze.php>